

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ЛЮБОВНА ПЕСЕН ОТ
ЗВЕЗДИТЕ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Лолия бе малка, обрасла с борова горичка конусообразна скала в източната част на Егейско море. Това бе необитаемо, трудно, но не невъзможно за достъп място. Кинкейд нае една алуминиева моторничка в Хиос, събра къмпингового си оборудване и с лек попътен вятър, и гладко като огледало море, след шест часа, тъкмо преди залез, пристигна там.

Кинкейд бе висок и слаб, чипонос и със светла, луничава кожа, която сега се белеше, изгоряла под яростното лятно слънце на Гърция. Беше облечен в измачкан бял костюм и платнени обувки. На тридесет и две години. Косата му бе русо-червеникава и къдрава, започнала да оредява на темето. Той бе представител на почти изчезнал вид — богат аматьор-археолог на свободна практика. Беше чул за Лолия в Миконос. Един рибар му бе казал, че островът от време на време все още се посещава от древните богове и че хората, които имат поне малко акъл в главата си, гледат да не се приближават до него. На Кинкейд това му бе достатъчно, за да реши веднага да отиде там. Имаше нужда да се откъсне от развлеченията по кафенетата в Миконос.

Пък и винаги имаше някаква възможност да открие ненамерени още антични предмети. Много от откритията бяха правени точно така — на повърхността или на сантиметри под натрупания прах и пясък. Но не и в добре познатите места като Микена, Тир, Делфи, които бяха изследвани от туристи и учени от стотици години. В днешно време с малко късмет можеше да се намери нещо, но в по-непознати места, намиращи се по границите на великите култури. Може би като Лолия.

Пък дори и да не намереше нищо, пак щеше да бъде приятно да поживее ден-два на въздух, преди да отлети на среща с приятелите си на филмовия фестивал във Венеция. А и винаги съществуваше възможност да открие нещо, което никой никога не е намирал.

Що се отнася до думите на рибаря за древните богове, той не знаеше дали да ги отдаде на любовта на гърците към преувеличения или на гръцкото суеверие.

Кинкейд пристигна на Лолия тъкмо преди залез, когато небето над Егейско море потъмнява бавно, преминавайки през виолетово към прозрачно тъмносиво. Лек бриз нагъваше водата, а въздухът бе свеж. Беше ден тъкмо като за богове.

Кинкейд обиколи малкото островче, търсейки най-доброто място за пристан. Точно в северния край откри миниатюрно плажче. Той

издърпа лодката си на брега през лекия прилив и я завърза за едно дърво. После се изкатери по скалите през гъсти храсти, които миришеха на розмарин и дафина.

На върха имаше малко плато. Там той намери останките на древен храм. Камъните на олтара бяха стари и разхвърляни наоколо, по по тях още се виждаха красивите изображения.

Наблизо имаше пещера, спускаща се леко надолу в скалите. Кинкейд тръгна нататък и спря. В отвора на пещерата се бе появила човешка фигура. Една девойка. Тя бе млада, много красива, червенокоса и облечена в проста памучна рокля. Гледаше го.

— Ти пък откъде изникна? — попита Кинкейд.

— Космическият кораб ме спусна тук — отвърна му тя. Въпреки че английският ѝ бе безупречен, тя имаше някакъв лек акцент, който той не успя да определи, но му хареса. Пък му хареса и чувството ѝ за хумор.

Не можеше да си представи как тя е стигнала дотук. Разбира се, че не с космически кораб. Това беше шега. Но как все пак бе дошла? Нямаше и следа от друга лодка. Нямаше как да е преплувала седемдесетте мили от Хиос дотук. Дали не я бяха спуснали с хеликоптер? Възможно, но невероятно. Изглеждаше като приготвена за парти на открито. По дрехите ѝ нямаше и следа от прах, пък и гримът ѝ изглеждаше напълно свеж. Докато Кинкейд съзнаваше, че е потен и изцапан, точно като човек, който току-що е извършил трудно изкачване по скали.

— Не ми се ще да изглеждам нахален — каза Кинкейд, — но би ли ми казала как все пак си се озовала тук?

— Вече ги казах. Космическият кораб ме спусна.

— Космически кораб ли?

— Да. Аз не съм човек. Аз съм от Андар. Корабът ще се върне довечера, за да ме вземе.

— Е това вече наистина е нещо — изрече с лека ирония Кинкейд.
— Отдалече ли идваш?

— О, предполагам, че до нашата планета Андар трябва да има стотици милиони мили. Естествено, ние пътуваме със скорост близка до тази на светлината.

— Разбира се — отбеляза Кинкейд. Момичето или настояваше с шегата си, или беше откачено. По-вероятно второто. Разказът ѝ бе

толкова смехотворен, че му се искаше да се изсмее. Но тя пък бе толкова сърцераздирателно красива, че той разбра, че ако не я притежава, просто ще се разреве от мъка.

Реши да продължи играта.

— Как се казваш? Защо си дошла тук? — попита той.

— Можеш да ме наричаш Алия. Тази е една от планетите, която андарците решиха да поразгледат след като Изчезването ни принуди да напуснем родната си планета и да тръгнем из космоса. Но аз не бива да говоря за Изчезването.

Е, да, луда си беше, но Кинкейд бе толкова запленил от красотата ѝ, че не му пукаше.

— Ти случайно да не си някоя от богините? — попита я той.

— О, не, не съм от олимпийците — отговори тя. — Но в древността, когато нашите посетиха тази планета, много се говореше за тях.

На Кинкейд не му пукаше какво говори тя и откъде е. Той я желаше. Никога не беше го правил с извънземна. Щеше да му е за първи път. Толкова красиви извънземни не се срещат всеки ден. Пък и кой знае, може би тя наистина е от друга планета. Той нямаше нищо против това.

Но която и да бе, и откъдето и да бе дошла, тя беше красива жена. Той внезапно почувства, че я желае отчаяно.

Пък и тя като че ли също чувстваше нещо към него. Той разбра смисъла на срамежливия ѝ, но предизвикателен поглед, с който го изгледа, а после отмести очи. Бузите ѝ порозовяха. Може би несъзнателно, тя се бе приближила до него докато разговаряха.

Той реши, че е време за действие. Кинкейд майсторски я прегърна.

Първоначално тя отвърна на прегръдката му, но после го отблъсна.

— Ти си много привлекателен — каза тя. — Изненадана съм от чувствата си към теб. Но любовта между нас е невъзможна. Аз не съм от твоята раса, нито от твоята планета. Аз съм от Андар.

Пак това, извънземното.

— Да не би да искаш да кажеш, че не си жена в смисъла, който влагаме ние, на Земята? — попита Кинкейд.

— Не, не става дума за това. По-скоро проблемът е психологически. Ние, жените от Андар, не отдаваме лесно любовта си. За нас актът на съединението означава женитба и обричане за цял живот. Ние не се развеждаме. И ние *искаме* да имаме деца.

Кинкейд се усмихна на думите ѝ. Чувал ги беше и преди от момичета-католички, с които бе ходил на срещи в Шорт Хил, Ню Джърси. Знаеше как да се справи с положението.

— Аз наистина те обичам — каза той. Поне за момента това беше истина.

— Аз също... Изпитвам известни чувства към теб — отбеляза тя. — Но ти не можеш да си представиш какво следва, когато обикнеш една андарска жена.

— Разкажи ми — отвърна Кинкейд и като обгърна талията ѝ с ръка, я привлече към себе си.

— Не мога — каза тя. — Това е нашата свята тайна. Ние нямаме право да я споделяме с мъже. Може би ще ме напуснеш сега, докато все още не е станало късно.

Кинкейд бе сигурен, че съветът е добър. Имаше нещо странно в нея и начина, по който се бе отзовала на острова. Наистина трябваше да се махне. Но не можеше. Щом се отнасяше до жени, той ставаше опасен запаянко, а тази дама бе направо върха. Той не беше художник или писател. А аматьорската му страст към археологията никога нямаше да му донесе известност. Единственото, което би могъл да остави след себе си, бе споменът за сексуалните му завоевания. Нека напишат на гроба му: „Кинкейд притежаваше най-хубавите и ги вземаше където ги намери.“

Той я целуна. Целувката продължи дълго, докато те се намериха на земята сред купчина хвърчащи дрехи и ярки проблясъци плът. Екстазът, който изпита, когато се съединиха, бе нещо, което не можете да се опише. Чувството бе толкова силно, че той почти не усети шестте остри убождания, по три от всяка страна между ребрата.

Едва по-късно, когато лежеше по гръб изтощен и доволен, той погледна шестте си малки, чисти ранички като от убождане по кожата. Седна и погледна Алия. Тя беше гола, невъзможно красива, а тъмночервената ѝ коса обгръщаше като облак заобленото ѝ лице. Имаше един особен белег, който той не бе забелязал в страстния момент на обладаването. Това бяха шест малки изпъкнали пъпчици, по

три от всяка страна на гръдния ѝ кош, всяка от които въоръжена с миниатюрно зъбче с каналче. Той се сети за някои земни женски насекоми, които отхапват главите на партньорите си по време на любовния акт. Все още не вярваше, че тя е извънземна. Но сега не изпитваше толкова силно недоверие както преди. Помисли си за различни земни насекоми, които приемат разнообразен външен вид. Например скакалците, които приличат на сухи листенца, бръмбари, които приличат на оси. Дали става дума за нещо такова? Няма ли ей сега тя да се измъкне от тялото си?

— Страхотно беше, миличка, макар че *ще* ми струва живота — каза той.

Тя го погледна втренчено.

— Какво говориш? — изплака тя. — Наистина ли мислиш, че ще те убия? Невъзможно! Аз съм жена от Андар, ти си мой другар до края на живота, а на нас ни предстои много дълъг живот.

— Тогава какво си ми направила? — попита Кинкейд.

— Просто инжектирах децата ни в теб — каза Алия. — Те ще бъдат толкова хубави, скъпи. Надявам се, че ще приличат на теб.

Кинкейд не можа да разбере веднага.

— Сигурна ли си, че не си ме отровила? — попита той. — Чувствам се много странно.

— Това е просто хибернационният серум. Инжектирах ти го заедно с децата. Сега ти ще заспиш, сладък мой. Тук, в тази красива суха пещера. А нашите деца ще израснат в безопасност между ребрата ти. След една година аз ще се върна, ще ги извадя от теб, ще ги сложа в пашкулите им и ще ги отнеса на Андар. Това ще бъде следващият етап от развитието им.

— Ами аз? — попита Кинкейд, борейки се с желанието да заспи, което го обхващаше все по-силно.

— Ти ще бъдеш добре — каза Алия. — Хибернацията е напълно безопасна, а аз ще дойда достатъчно дълго преди да настъпи времето за раждане. После на теб ще ти бъде нужно известно време за почивка. Може би седмица. Аз ще бъда тук и ще се грижа за теб. А после ще можем отново да се любим.

— А после?

— След това пак ще има хибернация, сладък мой. До следващата година.

Кинкейд искаше да ѝ каже, че той няма намерение да прекарва живота си точно по този начин — час любов, година сън, после раждане и всичко отначало. Искаше да ѝ каже, че като се вземе всичко това предвид, той би предпочел тя да му отхапе главата. Но не можеше да говори и едва стоеше буден. А Алия вече се приготвяше да тръгва.

— Ти наистина си сладка — успя да ѝ каже той. — Но бих предпочел да си беше стояла на Андар и да се бе омъжила за някой от вашите красавци.

— Бих го направила, скъпи — отвърна тя. — Но там, у дома, нещо се случи. Мъжете изглежда бяха шпионирали свещените ни тайни. Внезапно се оказа, че не можем да ги открием изобщо. Точно това ние наричаме Великото Изчезване. Те се магнаха. Всички. Изобщо изчезнаха от планетата.

— Е, рано или късно ще ги намерите — промърмори Кинкейд.

— Много лошо постъпиха — продължи Алия. — Знаем, че раждането на деца изисква много от мъжете, но иначе не може. Расата трябва да се развива. И затова на нас, андарските жени, се падна задачата да я продължим, независимо от разстоянията, които ще трябва да изминем заради това. Освен това аз ти дадох възможност да откажеш, но ти не пожела. Довиждане, скъпи мой. До догодина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.